

Van még forradalmár a városban!

2016 október 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

1956 ellenforradalom volt, akcionalista értelemben mindenképpen, hiszen egy forradalmi úton hatalomra került rendszert kísérelt megdönteni.

A fordulat évében, 1948-ban, a kommunisták forradalmi eszközökkel vették át a hatalmat Magyarországon. Igaz, a forradalomhoz szükséges tömegtámogatottságuk hiányát a Vörös Hadsereg pótolta, igaz, a forradalmárokat moszkovita bürokraták helyettesítették, de a változás tényleg forradalmi volt, hiszen a demokrácia és a szabadság, valamint a józan ész legapróbb morzsáját is sikerült kipusztítani az ország életéből néhány hónap alatt. Olyan társadalommérnöki kísérlet vette kezdetét, amelyben a „mérnökök”, a kommunisták, úgy bántak egy ország lakosságával, mint az élettelen anyaggal, korlátlanul alakíthatónak és tulajdonságait szabadon változtathatónak tekintették.

Olyan öt éves rémálom következett, amelyhez képest a nyilasuralom, a front nem is tűnt annyira kellemetlennek, hiszen az legalább gyorsan elmúlt, ha már valami jót akarunk mondani róla. Sztálin hosszú, szinte örök életének mutatta magát és rendszerét, így Rákosi és bandájának tombolása végtelennek ígérkezett, minden remény nélkül.

Sztálin halála azonban világossá tette, hogy az öröklet folytatása még közvetlen környezetében sem élvez komoly támogatottságot, a legelszántabb bolsevikok is abba akarták már hagyni a nagyüzemi gyilkolást. Ez alól csak Berija volt kivétel, akinek likvidálása nagyon komoly üzenet volt minden gyilkos számára, hogy új korszak kezdődik.

1953 után Rákosin, Révain, Gerőn, Farkason és közvetlen híveiken kívül csak azok a pszichopáták érezték nosztalgiát a terror után, akik a párt erőszakszervezeteiben találták meg az élethivatásukat, kínvallatóként, szadistaként, nemi-erőszakolóként, vérbíróként, vérügyészként, vagy esetleg tanácselnökként, helyi párttitkárként élesztették fel a földesúri jogokat vagy még annál is sokkal többet.

Az ország fellélegzett, de a gyilkosok hatalomban maradtak.

53 után azonban az is kiderült, hogy ezek a tömeggyilkosok már nem mindenhatóak, már nem annyira magától értetődő, hogy bárkit elvihetnek, megölhetnek, megkínozhatnak. Kiderült, hogy a rezsimnek nincs ereje fenntartani a rémuralmát, fokolomposai egymásnak esnek és legfőképpen az vált nyilvánvalóvá, hogy a rendszer képtelen megkördtetni az országot, gazdaságpolitikája totális kudarc, káderpolitikája még a középszer uralmát sem tudja biztosítani, a népi káderek alkalmatlanok a vezetésre.

Talán már nem esik anatómia alá és így ki lehet mondani, hogy mindenki számára, talán még Nagy Imréné számára is, de Kádár számára mindenképpen világos volt, hogy Rákosi és gyilkos társai nem magyarok. Akik közelebbre ismerték ezeket a bűnözőket, azok azt is pontosan tudták, hogy ezen emberek esetében ez (nem magyar) azt jelenti, hogy **a szó legrosszabb értelmében voltak internacionalisták, nem csak a magyarságot gyűlölték, hanem minden nemzetet és vallást.** Az idegen konkvizitátorok, rablóhordák elképesztően lelketlen, jancsár jellegű kiszolgálói voltak azok, akik bosszút akartak állni a magyar nemzetet a 45 éves idők miatt. Csak ilyen vandálok voltak képesek arra, hogy szembeszegülve minden kulturális és fizikai valósággal megkíséreljenek megvalósítani egy totális társadalomátalakítási tervet, amely minden ember teljes önfeladását kívánja meg.

1956 annak a népi felismerése volt, hogy a kommunista hatalom gyengülése, ami a Szovjetunió Sztálin halála utáni idősleges bénultsága miatt következett be elsősorban, a helyi hatalmasságok belső harcai és az államigazgatás eszköztelensége a terror csökkenése után, egyszerre értleníti el a rendszert.

1956-ban a magyarok közvetlen élménye az volt, hogy az étlapon szereplő összes politikai rendszer totális kudarcot vallott, mindegyik „elit” alkalmatlan az ország kormányzására, viszont mindegyik minden eszközt bevett a hatalma megtartására és kiszolgál minden megszállót.

Amint ki lehetett mondani egy magánbeszélgetésben, hogy az emeleten lakó kommunista vagy ávéház egy mocskos gyilkos, akit agyon kellene verni és amikor már nyilvánosan is fel lehetett hozni, hogy a rezsim vezetői nyaklók nélkül gyilkolták egymást és a lakosságot, csak néhány évvel korábban is, eldőlte, hogy a cérna elfog szakadni, hiszen a nevesített gyilkosok pofája még mindig ott virított az újságban, a Lenin kép mellett a falon, napról-napra fokozva az indulatokat.

Magyarország, beleértve a kevésbé elmebeteg kommunistákat is, teljes egészében meg akart szabadulni a Rákosi-féle társaságtól és azok minden módszerétől. Erre azonban a rendszer merevsége, a gyilkosok hatalomhétsége,

felelősségre vonástól való rettegése, illetve a szovjetek kompromisszumképtelensége és a helyi viszonyok iránti teljes érzéketlensége nem adott lehetőséget. **Minden ávós, minden bolsi pontosan tudta, hogy a lakosság 99,99999%-ának alapos oka van ?t és a kollégáit agyonverni.** Tudták miket m?veltek és úgy is viselkedtek, ahogy a sarokba szorított b?nök?kt?l az elvárható, készek voltak magukon kívül mindent feláldozni a gy?zelmükért.

Pszichológiai értelemben október 23-a egy nagy össznépi indulatnyilvánítás napja volt, amelyet nem a nép akarata, a felkel?k megléte, hanem a hatalom reménytelen, de gyilkos reakciója tett ellenforradalomná. Akkor még mindenki emlékezett az erkölcsi szabályokra, mindenki tudta, hogy kinek drágább rongy élete, mint a haza becsülete, ezért sikerült nagyjából szinte mindenkinek valamelyest egy irányba mozdulni, a pillanatok alatt megsz?n? rendszer utáni káoszban.

Ahhoz képest ahogy a kommunisták viselkedtek az el?z? években és a felkelés alatt, a magyar nép csodálatos önmérsékletet mutatott, hogy alig néhány gazembert lincseltek meg, a f? kommunisták, ÁVH-sok családait szinte semmi atrocitás sem érte, pedig általában családi alapon vettek részt a kínzásokban és gyilkosságokban, a házastárs általában a pártnál, a szakszervezetnél vagy a belügynél „dolgozott”.

Én azt állítom, hogy az 56-os ellenforradalom elérte a célját.

Pontosabban mindent elért, amit abban a pillanatban, nemzetközi helyzetben ki lehetett harcolni a nemzet számára. Még pontosabban, **megüzente a kommunistáknak Pestre és Moszkvába egyaránt, hogy van egy határ.** Ezt a határt többé sem az itthoni, sem a moszkvai komcsik nem merték átlépni, mert még egyszer nem akarták az 56-os árat megfizetni a hatalomért. Természetesen volt bosszú, mert a rendszer gyilkosai megtanultak félni a népt?l és meg akarták mutatni az embereknek, hogy ki az úr, de Kádár tudta, hogyha nem konszolidálja a rendszert és nem állítja helyre legalább a hétköznapi normalitást, akkor ?t mindenképpen meg fogják buktatni. A szovjetek folyamatosan készenlétben tartották ehhez a széls?balt, a nép pedig újra passzív rezisztenciába vonulhatott volna, ami 56 novemberét?l hónapokig bénította az országot és a hatalmat.

Kádár a lehet? legkevésbé rossz megoldás volt, olyasvalaki, aki képes volt hosszú távon egy gyilkosságok, kínzások nélkül m?köd?, elviselhet? mindennapi szabadságot nyújtó rendszert létrehozni és m?ködtetni, megzabolázni tömeggyilkos párttársainak dönt? többségét.

Az ötvenhatosok állítólag demokratikus szocializmust akartak.

Szerintem egyik szó sem jelent semmit, mindenki csak azt akarta, hogy hagyják békében és normális viszonyok közt élhessen és dolgozhasson. Vagyis a magyarok nem akartak semmiféle társadalom-mérnökösödést, a világ kifordítását a sarkából, semmiféle utópiát. A magyarok a saját maguk normális világát akarták, amit persze nyilván szükséges volt javítani, de lehetetlennek gondolták azt a szép, új világot, amit rájuk akartak kényszeríteni.

1956 azért volt forradalom, mert a mindennapi normalitás lázadása volt a társadalom-mérnökösödés, a politika mindennapi életbe történ? brutális beavatkozása ellen és nem utolsósorban azok az elmebeteg ellen, akik ezt a rendszert nevesítették, irányították és a lehet? legembertelenebbé tették.

Ma is egy társadalommérnöki projekt ellen lázadunk, amely a mindennapi normalitásunkat akarja átrajzolni. Embertelensége nem az er?szakszervezetek brutalitásában, hanem ember voltunk fundamentumainak tagadásában és azok kriminalizálásában nyilvánul meg, **de pont annyira embertelen, mint az ÁVH pincéi, a tönkretett falvak csendje vagy a panelvárosok személytelensége.** Amelyek persze ennek az új embertelenségnek is a következményei. Ne feledjük, az er?szakos társadalomátalakítók, korunkban a fundamentalista liberális értelmiségi csoportok, mindig értéktelennek tartják az emberi életet, ha a nagy cél elérésér?l van szó. A terroristák áldozatai, az ezer számra meger?szakolt n?k, az élehetlen városokba kényszerített milliók számukra csak lényegtelen és érdektelen semmik, akik nem részei a liberális utópiának, mert annak csak a liberális értelmiségi élcsapat a része, azok, akik tíz éve ünnepelték a lövet? Gyurcsányt.

Újra forradalmárok vagyunk és attól tartok nem a Kádár-rendszer, hanem a Rákosi-féle tömeggyilkosok unokái, dédunokái ellen lázadunk, akik megint el akarják törölni a múltat.

Újra úgy kellene élnünk, ahogy bizonyos ?rültek elképzelik.

Ha nem lázadunk, úgy is fogunk!

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen:

<https://twitter.com/syracuse73>.

illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
